

49 שנה אחרי: מרדכי מחפש את הלוחם שהציל את חייו

בלעדי • מרדכי מלאכי (70) היה לוחם בסיירת חרוב • בקרב בבקעה ב-1968 הוא ראה את המוות לנגד עיניו • ואז לוחם הפיל אותו לקרקע - והציל את חייו • היום הוא מעוניין לסגור מעגל

• אפרת פורשר

08.06.2017 23:58 עודכן ב 08.06.2017 23:49 פורסם ב

"מלאכי מחזיק את המסר המאיים של "חזית הפדיון הלאומי לשחרור פלשתינה"

לפני 49 שנה השתתף מרדכי מלאכי (70) בקרב הראשון של סיירת חרוב בבקעת הירדן. חייו ניצלו בזכות ערנותו של חייל מכוח הגיבוי, שהפיל אותו במכה על הקרקע במהלך קרב יריות עם עשרות מחבלים.

מהקרב הזה נותרו בחיים רק הוא ולוחם נוסף. 49 שנה אחרי, מלאכי יוצא למסע חיפוש אחר אותו לוחם. בשיתוף אנשי בית ספר שדה כפר עציון, וחומרים שאסף מהקרב ושמר בביתו ומעולם לא התפרסמו, הוא מקווה למצוא את החייל.

היה זה בשנת 1968, חודש לאחר פעולת כראמה. במדינת ישראל נערכו אז למצעד הראשון שיתקיים לאחר מלחמת ששת הימים. חשיבותו וסמליותו היו ברורים לכולם. על סיירת חרוב הוטלה המשימה לשמור על הגבול הירדני באזור מדבר שומרון, בקעת הירדן ומדבר יהודה וצפון ים המלח - אזור שזכה לכינוי "ארץ המרדפים". כשבוע לפני המצעד התקבל מידע מודיעיני על כוונה של כ-200 מחבלים מפת"ח להסתנן מאזור כראמה שבדרום בקעת הירדן. החשש היה מפני פעולה של המחבלים דווקא בזמן המצעד, וסיירת חרוב קיבלה הוראה לחסום את הבקעה ולמנוע ההסתננות.

מלאכי, אז לוחם צעיר בן 21, שירת במחזור הראשון של סיירת חרוב. "כחמישה ימים לפני המצעד יצאנו כוח של ארבעה לוחמים ושני גששים לסיור על הציר וזיהינו עקבות שנכנסות אל הכפר עוג'ה. התחלנו במרדף, וכשזיהינו 20 עקבות שיצאו מהכפר, ביקשנו סיוע. בינתיים פתחנו במרדף אחרי המחבלים, שנמלטו לתוך הוואדי. היינו ארבעה לוחמים ושני גששים, וכשהגיעו המסוקים עם הסיוע, המחבלים שמעו אותם והכינו לנו מארב.

מלאכי עם חבריו לסיירת חרוב // צילומים: מירי צחי

כשהגענו לפיתול בוואדי, הם פתחו עלינו באש. שני הגששים תפסו מחסה ואילו הכוח, בפיקוד מפקד המחלקה סגן חנן גולדצוויג, עקף את הוואדי, עלה לרכס ופתח באש לעבר המחבלים". במקום התפתח קרב יריות של מעטים מול רבים. גולדצוויג נהרג ראשון ומייד אחריו לוחם נוסף. ואז הגיע תורו של מלאכי לעמוד מול קו האש. בעודו מסתער קדימה, הופל לפתע על הקרקע על ידי חייל שהגיע למקום עם כוח הגיבוי. "הוא אמר לי 'יורים עליך, תסתתר'. נשכבתי לידו, הכדורים שרקו מעלי. היה לו מאג ולי נשק אישי. ירינו". לעבר המחבלים עד שהסתיים הקרב. הוא חיסל כמעט את כולם.

מגופות המחבלים אסף מלאכי שני פתקים, האחד בעברית והאחר בערבית, שנועדו להעביר מסר ליהודים. על הפתקים, שעליהם חתום ארגון "חזית הפדיון הלאומי לשחרור פלשתינה", מופיע המסר הבא: "יהודי דע: נתנו לך ביתי וארצי. ונתנו לך נשק. רצינו שתדע: אנחנו לא נשתוק ולא ניכנע. אנחנו מצטערים שנהיה מוכרחים להרוג אותך ולפוצץ ביתך. לא יהיה בינינו שלום בהחלט, כל עוד אתה נוטש ומרומה".

את הפתקים, עם גזרי עיתונות מאותה תקופה ותמונה של חיילים מהקרב, שמר מלאכי בביתו. היום הוא רוצה לסגור מעגל ולהודות לחייל שהציל אותו. קצה החוט היחיד שיש לו הוא הערכתו כי מדובר בחייל שהשתייך לחטיבת הצנחנים ושירת במילואים באזור הבקעה. מלאכי סבור כי החייל אמור להיות היום בן כ-80. הוא זוכר שהיה מדובר בבחור גדל ממדים. "הוא סיכן את עצמו והציל אותי. בזכותו בניתי משפחה ואני חייב לומר לו תודה".